

Kicsoda Krisztus?

Időpont: Szenteste – 1965. december 24.

Alapige: Zsid 1,1

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nékünk Fia által...”

Hozzá vagyunk szokva ahhoz, hogy karácsonyeste az igehirdetésben a fő helyet mindig a karácsonyi történet foglalja el. Helyes és szükséges is ez. Csak nem szabad engedni, hogy a történeti esemény elnyomja a történet tanítását, és így tartalmi emlékünneppé legyen a karácsony. Nem szabad, hogy az örök időkre szóló üdvtörténeti eseményt a megszépítő érzelmek megfosszák tartalmától, és a forma elpusztítsa a lényegét! Karácsonyi tanítás nélkül tehát nincs karácsony!

A karácsony estére kirendelt szentlecke ezért nem szól a karácsonyi eseményről, hanem karácsonyi tanítást ad.

1. *Krisztus az Isten szava!*

Ennek a levélnek írója elsősorban azt akarja szívünkre kötni, hogy az Úr, aki karácsonykor megjelent, az Isten különleges szava. Csodálatos az, hogy nekünk nem néma, hanem szóló Istenünk van. A bálványok mind néma istenek, s akinek istene néma, s nincs hozzászólónivalója ahhoz, ami bennem, velem történik, annak bálványa van, nem pedig Istene.

A Biblia világosan megmondja, hogy Isten szól már a bűnbeesett emberhez is, holott nem érdemelte meg, hogy szóljon hozzá, hiszen szavát nem fogadta meg. Isten ezen az állásfoglalásán azóta sem változtatott, és szól a bűnbeesett emberhez az általános kijelentésben, a természet beszédében, történeti tanításában, a lelkiismeret szavában. Azután szól a prófétákban, majd, ahogy a felolvasott szentlecke mondja: szól az ő Fiában, Jézus Krisztusban.

Nem lehet tehát egyforma mérleggel mérni Istennek a próféták által közvetített szavát és Istennek a Jézus Krisztusban megjelenített és elmondott szavát. A próféták is Isten szavát és üzenetét tolmácsolták, és prédikációjukat mindig így kezdték: „Ezt mondja az Úr!” Nem én mondom! Isten mondja! Jézus másképpen a szava Istennek, mint a próféták. Benne és általa maga Isten szól. Óriási különbség van a kettő között. Más, ha csak Istenről van szó, s más, ha Isten maga szól. Az Írás így fejezi ki ezt a nagy csodát: Jézus Krisztusban az ige testté lett!

2. *Krisztus Isten utolsó szava!*

Krisztus a felolvasott ige szerint nem csak Isten szava. Ő Isten utolsó szava is. Beszél ő Krisztus után is hozzánk, ezt nem lehet tagadni, de a Krisztuson túlmenő kijelentést önmagáról nem ad. Aki azt hiszi, hogy ilyet kapott, hogy nem ez az Írásban az utolsó és teljes kijelentése az Istennek önmagáról, s nincs benne ebben a kijelentésben mindaz, amit róla tudhatunk, érezhetünk, felfoghatunk, az nagyképű, öntelt, de nem Isten küldötte. Krisztuson túl nincs további kijelentés. Ez nem azt jelenti, hogy többet nem szól hozzánk Fián keresztül, nem hív magához igéjén keresztül, megtérésünket nem munkálja, de azt jelenti, hogy új és további kijelentés Krisztus után nincs!

Azt sem jelenti ez, hogy Krisztusban minden kijelentetett. Maga Jézus mondja tanítványainak, hogy ti azt még el nem hordozhatjátok. Vannak kérdések, melyek az üdvösség szempontjából emberileg döntőnek látszanak, de amelyekre vonatkozólag Jézus mégsem felel: ti azt még el nem hordozhatjátok – mondja a tanítványok érdeklődésére. A kijelentett igében minden benne van, amire üdvösségünk szempontjából szükségünk van, ami pedig nincs benne, arra üdvösségünk szempontjából nincsen szükség!

A példázatban is a király utolsó küldötte a fiú, akit azzal a reménységgel küld el a bérlet árát megtagadó szőlőmunkásokhoz, hogy talán fiamat meg fogják becsülni. Jézus Krisztus tehát Isten utolsó szava az emberhez. És szomorú dolog, hogy a példázat mondata újra és újra megismétlődik a valóságban is. Jézus Krisztusban Isten fiát sem becsülte meg az emberiség.

3. Krisztus Isten irgalmának a szava!

A Fiút sem becsülte meg e világ, pedig Krisztus Isten irgalmának szava. Üzenete, amit hoz, így szól: Szeretlek! Ez az üzenet nem csak szóbeli üzenet Isten ajkáról. Fia feláldozásával is megpecsételi ezt a szóbeli üzenetet. Nagyobb kegyelem ez, mint amit a tékozló fiú kapott. A tékozló fiú nem kap üzenetet, csak befogadást, és nem küldi el felháborodva régi otthonából, mikor koldussorsban, nyomorultul újra hazaérkezik. Minket nem vár Isten, miértünk elküldte egyszülött Fiát, és benne személyesen maga jön értünk: Jöjj haza, vár Atyád szerelme!

4. Az utolsó szó meg nem becsülésének következménye: ítélet!

Nem lehet karácsonykor úgy ígét hirdetni, hogy csak a karácsonyi evangélium hangozzék ki belőle. Ugyanis Krisztus az Isten utolsó szava a bűnös emberhez, s meg nem becsülésének következménye: az ítélet! Nem látja karácsony igazi örömhírét az, aki az utolsó ítélet borzalmát és Krisztus dicsőséges visszajövetelét nem tartja szem előtt. Isten nem akarja, hogy a bűnös meghaljon, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen! Azt sem akarja, hogy én és te meghaljunk. Ő azt akarja, hogy megtérjünk és éljünk! Ezért lett karácsony Isten dicséretének ünnepe. Ezért zengik a karácsonyi angyalok Isten dicséretét, és ezért áll elénk ebben az igében is a karácsony. Nagy kérdés: zenged-e te is Isten dicséretét? Ámen.